

7. ročník DIVADELNÍHO FESTIVALU LUDMILY ČÁPKOVÉ

KROMĚŘÍŽ 22. – 25. května 2014

DIVADELNÍ *kroměřický* PLUK

Pozor, pozor, všemu personálu! Generální ředitel, velitel a spasitel Jiří Kašík zahájil sedmý ročník Divadelního festivalu Ludmily Čápkové! Všichni, kdo se přihlásili do soutěže divadel, ať se přihlásí u polní kuchyně!

Polní podmínky, které si vynutila oprava Klubu Starý pivovar, inspirovala letos pořadatele k armádnímu experimentu. Armáda, vojáci, povely a disciplína. Porozumí si s divadlem a herectvím? S excentričností soutěžících a kultury-lačností diváků? Pojdte s námi na průzkum. Navštivte polní kuchyni, vychutnejte si polní podmínky a zeptejte se na radu Generálmajora Strčprstkrzkrka a u Hawkeyho v baru si dejte gin. Bavte se, počasí nám přeje.

Četo! Sedmému ročníku Divadelního festivalu Ludmily Čápkové NAZDAR! Huráááááá!

ZPOVĚĎ POLNÍ KUCHYNĚ

1) Většina organizátorů by chtěla být velitelem polní kuchyně. Jak jsi to dokázal, že ses jím stal právě ty?

Pavel: **Protože jsem nejlepší. Ale zítra se mnou slouží Kačka a víte, jak ta se k tomu dostala....? To ani nechtějte vědět, děvenko!**

2) Víš, že s plnou pusou se nemluví?

Pavel: **Ano, s plnou pusou se rozhodně nemluví.**

Kačka: **Záleží na tom, čeho plnou pusou.**

3) Jak bys hodnotil spolupráci momentálně s Kačkou?

Pavel: **Sodoma, gomora!**

Kačka: **Sodoma, gomora velebnosti!**

Pavel: **Velebnosti, já jdu blejt.**

4) Vaříš i doma, nebo tě vařit venku víc láká?

Pavel: **Já už jsem to venku strašně dlouho nedělal, takže mě to láká.....vařit venku.**

5) Vzpomínáš rád na kuchyni na vojně?

Pavel: **Ano, protože tam bylo teplo a díval jsem se z okna, jak se venku plazí ti druzí blbci.**

6) V čem si myslíš, že je vojenský stan lepší/horší oproti dřívějším prostorům?

Pavel: **Je to lepší, protože je tu víc zeleně. V podstatě to můžeme pojmout jako jeden takový piknik, je tu vzdušno a můžeme se válet v trávě.**

Rozhovor s Jindrou Falcmanovou

Jak se Vám líbilo zahájení festivalu?

Zahájení bylo opět špičkové a originální. Tady je to vždy velmi zajímavé. Jenom nás mrzí, že jako divácká porota jsme nebyli od svého šéfa dostatečně informováni, že máme přijít v tomto vojenském outfitu, ale zítra to určitě napravíme.

Jaké máte zážitky z předchozích ročníků divadelního festivalu a proč se ho účastníte?

Zážitky z minulých ročníků jsou úžasné, protože každé představení mi moc dá. Chodím sem z toho důvodu, protože vedu dětský divadelní soubor a každé představení mě nabije, dodá mi spoustu nápadů a postřehů, kdy si člověk říká to je dobře udělaná scéna, přišť to taky tak udělám.

Vnímáte nějaký rozdíl mezi profesionálním a amatérským divadlem?

Amatérské divadlo je napřed dělané srdíčkem a potom přes prachy. A to je hodně důležité, protože hlavní je to, že divadlo chceme dělat a baví nás.

Jaký divadelní žánr je Vám nejbližší?

Já mám ráda dobré a kvalitní divadlo. Jestli už se u něj zasměju, zapřemýšlím nebo zapláču, to je jedno, ale mám ráda dobře prožité divadlo. I když je to amatérské, tak si kolikrát řeknu, to byl dobrý kus!

Jaký máte vztah k divadelnímu spolku v Kroměříži?

Pravidelně chodím na vaše předplatné, ráda se tu s vámi setkávám, popovídám a získávám nové nápady.

Co očekáváte od letošního festivalu?

Čekám nemožné. Některé soubory znám a vím, že to bude určitě zase pecka. Takže se těším a nechám překvapit.

Ocenění RAUČ

Ludmila Cveková – DS Střílky

za celoživotní práci v ochotnickém divadle

Jiřina Krejčířiková – DS Střílky

za režii satirické komedie M. Janíčkové – Parohaté pověsti – kterak města a obce k parohům ve znaku přišly, aneb Libušin soud.

Hana Stehlíková – Divadlo 6. května Holešov

za celoživotní práci v ochotnickém divadle a dramatickou výchovu dětí.

Jana Štěpánová – DS Kroměříž

za mimořádný tvůrčí přínos ochotnickému divadlu v Kroměříži

Jiří Kašík – DS Kroměříž

za mimořádný tvůrčí a organizační přínos ochotnickému divadlu v Kroměříži

DS při DK Kroměříž P.O.KRO.K.

za dlouhodobou ochotnickou činnost.

DS Kroměříž

za trvalý přínos v oblasti ochotnické divadelní činnosti nejen v Kroměříži.

Oceněným přejeme hodně zdraví, štěstí a divadelní „Zlomte vaz“, a sedmý ročník Divadelního festivalu Ludmily Čápkové je zahájen!

Dětem je potřeba ukazovat krásu. V poezii, divadle i zpěvu.

Josef Olišar a Marie Šerá z Rady amatérské umělecké činnosti v Kroměříži RAUČ.

RAUČ (Rada amatérské umělecké činnosti) vznikla v roce 1990 z bývalých profesionálních pracovníků kultury, kteří byli donuceni v sedmdesátých letech z kultury odejít. Rozešli jsme se tehdy po různých fabrikách, já jsem odešel z kultury do kotelny Technoplastu a v devadesátém roce jsme se dali zase dohromady, abychom pomohli amatérské umělecké činnosti.

Od roku 1991 pořádáme všechny postupové soutěže v recitaci a to jak dětí, žáků, studentů, divadlo, soutěž v kraslicích, prostě všechny obory. S postupem času jsme řadu činností předali a zůstalo nám aktivní zapojení do postupových soutěží v poezii s úspěchem nejen v krajských kolech.

Letos jsme se dohodli, že značku RAUČ zrušíme. Zdraví už nám říká dost, už zpomal. Soutěže budou pokračovat, ale pod jinou hlavičkou. Třeba Domu kultury v Kroměříži.

Jsme rádi, že je o tuto činnost stále zájem a to i u dětí. Například na Svátku poezie (recitační soutěž ZŠ 1-9. stupeň) se účastní 160 soutěžících. Soutěž má mezi lidmi a dětmi vysoký kredit. A snažíme se, aby to nebylo jen o pasivní recitaci, ale i o tom vedení a inspiraci.

Za to díky obětavým kantorům, před nimi klobouk dolů. Dětem je potřeba ukazovat krásu a ta je v recitaci, zpěvu, v divadle. Například teď na soutěži na Kulturním domě se účastnil soubor ze speciální školy vedený paní Baštincovou. Ta se těmto mentálně postiže-

Rozhovor s oceněnými divadelními kolegyněmi

Sedmdesát pět šťastných let života s divadlem

Rozhovor s Ludmilou Cvekovou, členkou divadelního ochotnického souboru ve Střílkách.

Jak dlouho hrajete divadlo?

Hraji od pěti let a hraji celý život. Je mi osmdesát, tak je to dost dlouho. Tolik rolí, že je ani nemohu spočítat. Od dětství až doposud, to je let a let.

Která role byla pro Vás ta osudová?

Mojí nejoblíbenější rolí byla asi matka ve Strakonickém dudákově, ale hraji ráda každou postavu, ta poslední, kterou je stará šamanka, je pro mě stejně osudovou, jako ty ostatní. Protože jako každá žena, ráda čaruji.

Máte v rodině pokračovatele s talentem?

Pouze vnučka, která lásku k divadlu po mě podědila, ale bohužel spolu nehrajeme, žije v Kyjově. Ale ta má k divadlu velmi blízko.

S dětmi a pro děti, to je pro mě divadlo

Rozhovor s Hanou Stehlíkovou, členkou divadelního ochotnického souboru Divadlo 6. května Holešov.

Jak dlouho se věnujete divadlu?

Já jsem byla divadlem okouzlena již jako žákyně střední pedagogické školy tady v Kroměříži, kde existoval soubor, který vedl profesor Tilman. A zde jsem dostala ty první impulzy, kde to začalo a už neskončilo.

Divadlo to je herectví, režie... Co je tím vaším oborem?

Já jsem vždy hrála jen malé záskoky, spíše jsem byla dlouhou dobu vedoucí souboru, režisérkou a především jsem se věnovala práci s dětmi. To hlavní byly pro mě vždy hry pro děti, práce s dětskými soubory, kterým jsem věnovala hodně práce a napsala jsem pro ně i řadu hříček. Byla to senzační etapa mého života.

Takže stále aktivní divadelnice?

Kdepak, dnes už jen divačka. Skončila jsem tak před dvěma lety. Všechno krásné musí jednou skončit. Ale divadlo mi dalo spoustu kamarádů a známých a děti, které mi prošly pod rukama se stále ke mně hlásí, a stále vzpomínají na vodníky, na rusalky, na víly a to je nádhera.

ným dětem věnuje mnoho let a z těch dětí je vidět, jak jsou šťastní za tu péči a rodiče je vidí poprvé a možná naposled na jevišti. Některé děti na tom velkém jevišti plakaly. My, když jsme je viděli poprvé před šesti lety jsme plakali také. A publikum tvořené žáky z devátých tříd, jejichž reakce jsme se báli, sedělo a ani nedutalo. Taková síla tohoto spojení to byla. Možná si díky tomu uvědomili, jak je úžasné být zdravý.

Jsme rádi, že jsme něco začali a to myslím, že úspěšně a to teď půjde dál. To za to stálo.

MINUS DVA

Jak už program napovídá, shlédli jsme hořkou komedii. Divadelní soubor Svatopluk si dle mého názoru vybral zcela současnou hru. Hovoří o konci života dvou nemocných starších mužů, které dala dohromady jedna společná věc, a to rakovina. Těžké téma jejich posledních dní je doplněno vtipnými narážkami, i když mi občas některé věci připadaly až přehnaně nadsazené. Celým příběhem provázeli dva herci, kteří se zhostili rolí nemocných, neřkuli umírajících staříků s obrovskou energií a grácií. Jejich výstup doplňovala mladší dvojice, doktorka a herec v divadle. Mladší dvojice se zdárně zhostila několika rolí během jediného představení. Z přednesu starších i mladších herců jsem vycítila ten neoblomný životní cyklus. Na jedné straně zrození nového života, na druhé smrt starých a nemocných lidí. Byla tu nabídnuta situace, kdy každý má nějaký určitý problém a jen těžko dokážeme určit čí trable je závažnější a naopak. Hra, myslím tedy text, měla hloubku, bohužel její přednes nebyl tak hluboký, jak jsem čekala. Mimo monologu Julese Tourtina, kdy jsem opravdu prožívala každou vteřinu, jsem vlastně celou hru tak nějak sledovala dění na jevišti, které se mě ani zdaleka nedotýkalo tak, jak bych si přála. Ovšem při zmíněném momentu, tedy zpovědi Julese, najednou člověk pochopí, že každá jeho starost je vlastně jen kapkou v moři a každý člověk je jedná velká osobnost. Tedy každé mínus v našem blízkém i vzdáleném okolí je citelné, ať je to mínus jeden, či mínus dva.

PLKY MINUS DVA

Máte tak 14 dní. A kurva.

Já jdu do metastáze... Já do gangrény...
Je těhotná a brečí, vedle ní nemáme šanci.
Když půjdeme pryč, tak si ani neza-
jdeme.

Na ostatní sebevrahy my kašleme.
Abych nemyslel na svou smrt, myslím
na tu tvoji.

Langr: Kolem vás samý zelený mozek. Vy
jste vinaři z Hodonína, co jste přivezli?
Vláda: Možná dovezli Veltlínské zelené.

My jsme všichni ve středním věku
končící smrtí.

Už jsme se dostali do věku, týden před
smrtí, kdy nejde nic jiného hrát.

ROZHOVOR se Stanislavem Zámečnickem

Kde jste našli tuto hru a proč jste se ji rozhodli zařadit do Vašeho repertoáru?

Našel ji náš režisér a byli jsme opravdu spokojeni, když nám řekl, že ji má pro nás připravenou.

Byl na Vás pan režisér hodný?

On je hodný, ale my jsme rošťáci.

Jaký má tato hra ve Vašem provedení ohlas u diváků?

Velice příznivý. Pan režisér to chtěl udělat civilně, tak jak jde život.

Jak se Vám hrálo pro naše kroměřížské obecnstvo?

Výborně, akorát je tu strašné horko.

Jak se Vám u nás v Kroměříži líbí?

Jsme tady už po několikáté, byli jsme tu před dvěma lety se Ženitbou a jezdíme sem rádi.

Jak dlouho jste ve Vašem souboru a jaké role už máte za sebou?

Přesně nevím, ale asi tak třicet let. Hrál jsem v pohádkách, Ženitbě, v Revizorovi. Toto je teď taková větší role, už mám čas se to učit.

Sedli jste si spolu ve vašem hereckém ansámblu?

Jsme taková dobrá parta, prostě nás to baví. Hrajeme toho víc, třeba v Senici na Slovensku. Hrajeme i pohádky.

Generálmajor Strčprstskrzkrk
byl ochoten věnovat svůj
drahocenný čas a zodpovědět
vaše otázky.
**Proto NEVÁHEJTE A PO-
LOŽTE SVÉ OTÁZKY DO
KRABICE U VSTUPU!**

V divadle šeptá žena manželovi: „Miláčku, podívej, ti tři vedle tebe usnuli.“
„No a co?“ zlobí se muž. „Kvůli tomu mě musíš budit?!“

Upozorňuje muž manželku: „Koupil jsem na zítřek lístky do divadla, tak aby ses už začala oblékat!“

„Pane, jste opilý, v tomto stavu vás nemůžeme do divadla pustit!“
„Ale toho přede mnou jste vpustili!“
„To je herec, ten v tom kuse hraje.“

„Vojíne, holil jste se?“
„Ano, pane poručíku.“
„Tak si příště stoupněte blíž k břitvě!“

Jeden armádní pilot povídá druhému:
„Řekni parašutistům, aby přestali vyskakovat. Ještě jsme nevzlétli!“

Povídá jeden voják z povolání druhému: „Já jsem v životě přečetl hodně knih a musím říci, že obě dvě byly absolutně o ničem.“

Partyzánský deník:
Pondělí – Němci nás vyhnali z lesa
Úterý – Vyhnali jsme Němce z lesa
Středa – Němci nás vyhnali z lesa
Čtvrtek – Vyhnali jsme Němce z lesa
Pátek – přišel hajný a vyhnal nás všechny

Generálmajor Strčprstskrzkrk radí:

Jak se obléknout v pátek?

Zásadně se obléct hnědým dozadu...

Dáme si na snídani raději čaj nebo kávu?

Vodu do čutory.

Jak získat vysoký politický post?

Nejlépe přes svěrač, tenké střevo, tlusté střevo... Postupujeme přískoky stále nahoru, cestou, při setkání s vyšší šarží, nezapomínáme salutovat!

Čeká mě první rande, jak se mám chovat?

Nenápadně se plížením přiblížit k nepříteli, provést průzkum, poté obklíčit ze všech stran, nasadit bodák a přímou ztečí podniknout rozhodující úder až do úplného zničení nepřítele...

KVÍZ:

1. Jak se jmenuje náčelník Generálního štábu Armády České republiky?
2. Jaký status získával mladý muž po odvodu?
3. Jakou funkci mají ženisté?
4. Co je:
 - opuštěk neboli KVOP
 - blembák
 - lapiduch
 - buzerplac

Na vtipné odpovědi čekáme v baru, ty správné a nejvtipnější se dozvíte v dalším čísle!

Radar: „Milá maminko, píšu pomalu, protože vím, že neumíš rychle číst...“

PLNÉ VĚDOMOSTÍ

DENNÍ ROZKAZ PÁTEK 23. 5. 2014

09:00 – 10:00	snídaně	17:00 – 18:00	Hráz věčnosti	22:30 – 23:30	osvětlená Kroměříž
10:00 – 12:00	Slaměná židle	18:00 – 19:00	kruh Hráz věčnosti		ze zámecké věže
12:00 – 13:00	oběd	19:00 – 20:00	večeře	23:30 – 00:30	kruh Na tohle teď
13:00 – 14:00	kruh Slaměná židle	20:30 – 22:30	Na tohle teď není ta pravá chvíle		není ta pravá chvíle

Za finančního přispění:

MĚSTO
KROMĚŘÍŽ

Zlínský kraj

MINISTERSTVO
KULTURY

SPONZOŘI:

MAGNETON

TOSHULIN

Biopas
člen skupiny Sauberbacher

Ligurský
WWW.SKVARENASADLO.CZ

optika fénix
specializované prodejny a diagnostika

DOMOV
KROMĚŘÍŽ

KAZDÝ DEN S USMĚVEM
ENAP
MÍT MALOU OBROUBNÍ PROJEKT POTRAVIN

PNEU SERVIS
VRATISLAV JOSEF
JELŠÍK
DTR
TISK
KROMĚŘÍŽ

ZAPLETAL
ZALUZIE